

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Ἰαρ. Ἀνρίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Νικολάου Ἰω. Σταματέλου : Η ΑΡΑΠΙΣΣΑ, διήγημα (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τὸ προσεχές :

Ο ΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ἐκ τῶν τοῦ ΑΝΔΡΕΑΝ

ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ἸΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

ΕΔ'

ΤΟ ΝΕΦΟΣ ΠΡΟΒΑΙΝΕΙ

Ἄλλ' αἱ ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων ὁμοιάζουσι μὲ τὰς χλοερὰς ἐκείνας τοποθεσίας ἃς διακρίνει ὁ ὁδοιπὸρος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου, τὰ πράσινα δένδρα, αἱ ἀφρώδεις πηγαί, πᾶσα ἡ εὐχάριστος ὀπτασία ἐξαφανίζεται ἐνόςφω πλησιάζει· ἡ χλόη καθίσταται ἄμμος, τὸ μορμυρίζον ὕδωρ μεταβάλλεται εἰς χάλικας πεπυρακτωμένους· τὸ μαρτύριον τοῦτο καλεῖται ἀντικατοπτρισμός. Πᾶς ὁδοιπὸρος τῆς ἐρήμου ὑπέστη αὐτὸ δις ἢ τρίς ἐν τῷ βίῳ του· πᾶς ἀνθρώπος ἐν τῷ βίῳ του συναντᾷ αὐτὸ ἔτι συχνότερον.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ὁδὸν τοῦ βᾶν Γκράφτ ὅτε ἐπανεῖδε τὴν Ἀντωνιέτταν. Ἡ μαρκησία ἔκρινεν αὐτὴν ἀνιάτον. Ὁ Ὀλλανδὸς διὰ παντός ἀπελπισθεὶς ἐδείχθη ἐξόχως γενναῖος. Ὁμίλησε περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου τῆς θυγατρὸς του· ἐδήλωσεν, ὅτι ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἐπίτηδες ἐκ Ροττερδάμης, ὅπως τελήσῃ τοὺς γάμους μετὰ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τῆς ἐμπροσθοῦς εἰς τὴν περιουσίαν του καὶ ἠθέλησε νὰ παρουσιάσῃ πρὸς αὐτὸν μετὰ πασῶν τῶν διατυπώσεων τὸν Γεράρδον Λαβερνῆ, ὅστις μὲ ὅλην τὴν ἀνακάλυψιν εἰς ἣν αἱ ἀποκαλύψεις τῆς Βιολέττας τὰ μέγιστα τὸν καθωδήγησαν, ἔδειξε πρὸς τὸν ἔμπορον πάντα τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν φιλόστοργον ἀδρότητα τὴν ὀφειλομένην πρὸς τὸν πενθερὸν ὁ γάμβρός, ὃν αὐτὸς ἐξέλεξεν.

Εἶτα, μετὰ τινὰς ἐπισκέψεις εἰς Σαιν Σὺρ, ἐπισκέψεις καταστάσας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βραχείας, ὁ βᾶν Γκράφτ ἐγένετο

νετὸ ἄφαντος καὶ ἐκλείσθη εἰς ἐρημικὴν τινα κατοικίαν, ἣν εἶχεν ὀρίσει αὐτῷ πρὸς διαμονὴν μυστηριώδες ἄγγελμα τοῦ Γουλιέλμου.

Ἀλλὰ, καθὰ ὥριζε τὸ νέον τοῦτο ἄγγελμα, ὁ βᾶν Γκράφτ ἐδέησε ν' ἀνακοινώσῃ ἐκ νέου πρὸς τὴν μαρκησίαν, ὅτι ὁ φίλος του βασιλεὺς Γουλιέλμος ἐπεφύλαττεν αὐτῇ νέαν ἐκπληξὴν ἀνταξίαν αὐτῆς, ὅτι τὸ δῶρον ἔμελλε νὰ ἀφίχθῃ τὸ πολὺ μετὰ δύο ἡμέρας, ἔπρεπε δὲ αὐτῇ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τῆς, ὥστε νὰ τὸ δεχθῇ κρυφίως καθ' οἵανδὴποτε ὥραν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός.

Καὶ μετὰ τὴν ἀγγελίαν τοῦ νέου τοῦτου μυστηρίου ὁ βᾶν Γκράφτ ἀπεχειρήτισε πρὸς μεγάλην αὐτῆς ἐκπληξὴν τὴν μαρκησίαν.

Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος ἔμενε κατ' ἀνάγκην εἰς Βερσαλλίας, ἐνεκὰ τῆς ὑπηρεσίας ἐπιθεωρήσεων καὶ παρατάξεων, καὶ τῆς ἀσυνήθους ἐν γένει κινήσεως τῆς προελθούσης ἐκ τῆς ἀφίξεως ἐνὸς μουσουλμάνου πρέσβους. Παρήγγειλεν εἰς τὸν Βελαῖρ νὰ μένῃ διαρκῶς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐπεδεικνύετο περιπατῶν δημοσίᾳ μετὰ τοῦ μουσικοῦ.

Ἦλπιζε τοιοῦτοτρόπως ν' ἀποπλανήσῃ τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Λουβοᾶ, πᾶσα δὲ ἀπουσία τοῦ Βελαῖρ ὑπετίθετο, ὅτι προήρχετο ἐκ ταξιδίου αὐτοῦ εἰς Παρισίους χάριν τῆς συνεργασίας του εἰς τὴν Γουβλίαν. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁ Βελαῖρ εἰσῆρχετο φανερὰ καὶ ἀκωλύτως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ρακίνα καὶ ἐγευματίετο ἐν αὐτῇ· ἡ οἰκία ἀντήχει ἐκ μουσικῆς, ὁ δὲ μουσουργὸς δὲν εὗρισκε πάντοτε ἐν τῷ ποιητῇ τὴν εὐκαμφίαν, ἣν τόσον εἶχε καταχρασθῇ ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῆς Σταφφάρδης μελοποιῶν τοὺς στίχους τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ Κατινά. Ὁ Ρακίνας ὑπερήσπιζε τοὺς στίχους τοῦ ἑρρωμενέστερον κατὰ τῶν τυραννικῶν ἀπαιτήσεων τῆς μελοποιίας.

Ἀλλ' ὁ Βελαῖρ εὐθὺς ὡς ἀνέκτα τὴν ἐλευθερίαν του ἔτρεχε πρὸς τὸν οἰκίσκον τῆς γεφύρας Μαρίας. Αἱ πολλαὶ προφυλάξεις, ἃς εἶχε λάβει ἀρχῇθεν, βαρυνθὲν ἐπολλαπλασιάσθησαν. Εἰδοποιηθεὶς παρὰ

τοῦ Γεράρδου περὶ τῶν παραδόξων τρόπων τοῦ ὑπόπτου γείτονος ὁ Βελαῖρ συνέστησεν εἰς τὴν Βιολέτταν νὰ μὴ φαίνεται, νὰ μὴ ψάλλῃ, νὰ μὴ ἐξεγείρῃ διὰ τινος θορύβου τὰς ἡχοὺς τῆς λίαν εὐήχου ἐκείνης οἰκίας.

Ταυτοχρόνως δὲ ἐπηγρύπνει καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Βιολέττα, ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν αὐτῶν ἐπιτήρησιν ὁ γείτων δὲν ἐφάνη ἀπρόσεκτος καὶ οὐδέποτε κατάρθρωσαν νὰ τὸν ἴδωσιν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γεράρδος ἐπέπληττε τὸν Βελαῖρ διὰ τὴν ἀδεξιότητά του, ὁ Βελαῖρ ἀπήντησε δικαίως, ὅτι κακῶς δύναται τις νὰ ἐνεδρεύσῃ, ὅτε εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἠναγκασμένος νὰ κρύπτηται, ὅτι ἡ Βιολέττα ἐκρύπτετο, ὅτι μὴ δυναμένη νὰ φανῇ εἰς τὸ παράθυρον, ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ ἴδῃ τὸν γείτονα τῆς ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ ποταμοῦ. Τὸν ἤκουε μὲν εἰσερχόμενον, βαδίζοντα εἰς τὸ δωμάτιόν του, βήχοντα ἐνίοτε, ἡσθάνετο ἀνερχομένην μέχρις αὐτῆς τὴν δριμεῖαν ὁσμὴν τοῦ καπνοῦ, ὃν ἐκάπνιζεν ὁ ἄγνωστος, εἰσδύουσαν ἀναμέσον τῶν δοκῶν καὶ τῶν σανίδων τοῦ πατώματος. Ἀλλὰ ταῦτα μόνον ἐγίνωσκε, τὰ δὲ τεκμήρια αὐτὰ δὲν ἦσαν πολὺ ἐκφοβιστικά, ἂν δὲν ἦσαν καὶ πολὺ καθησυχαστικά.

— Τῷ ὄντι, ἔλεγεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν Βελαῖρ εἰς ἓνα τῶν συχνῶν περιπάτων, οὗς ἐξετέλουν καὶ οἱ τρεῖς, ἡ μᾶλλον εἶπεν, οἱ τέσσαρες, διότι ὁ κύων Ἀμουρ παρηκολούθει πάντοτε τὸν Ἰασπίνον γρυλλίζων, δὲν πιστεύω πλέον, ὅτι ὁ γείτων ἐκεῖνος ἦτο κατάσκοπος, ἢ τοῦλάχιστον κατάσκοπος ἐντολὴν ἔχων νὰ παρακολουθῇ τὰ ἔχνη μας. Ἄν ἦτο τοιοῦτος, θὰ ἐπωφελεῖτο ἤδη τῆς ἐρημίας, εἰς ἣν ἐνίοτε διατελεῖ ἡ Βιολέττα, ὅπως τὴν ἀπαγάγῃ καὶ γείνῃ ἄφαντος. Γνωρίζω, ὅτι μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ ὅτι εἰς Παρισίους ὁ ἐχθρὸς κατοικεῖ πολλὰς παραπλεύρας τοῦ ἐχθροῦ του, ἀποχωριζόμενος ἐξ αὐτοῦ ὑπὸ λεπτοῦ διαφράγματος, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ. Ὁ Λουβοᾶ ὅμως δὲν μεταχειρίζεται εἰμῇ πονηρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς ἀνθρώπους, καὶ τὸ διάφραγμα δι' αὐτοὺς δὲν εἶνε τεῖχος.

Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα πλέον ἐξ αὐτοῦ τοῦ μέρους τοῦλάχιστον. Ὁ ἀγνωστος, τὸν ὁποῖον προσπαθεῖς ν' ἀνακαλύψῃς, θ' ἀνεκάλυπτεν αὐτὸς σέ, ἂν εἶχε συμφέρον. Μὴ φροντίζῃς πλέον περὶ αὐτοῦ, προσπάθησε ὅμως νὰ μείνῃς δι' αὐτὸν ἀγνωστος.

— Ἐν τούτοις, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Βελαίρ, δὲν πρέπει νὰ μείνωμεν ἐπὶ πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἡ Βιολέττα φθίνει ἐκ τοῦ τρόμου καὶ ὁσάκις τὸν ἀκούει κινούμενον ἐντὸς τοῦ δωματίου του, παγώνει ἐκ τοῦ φόβου ἢ ἀτυχῆς μας φίλη. Δὲν τολμᾷ ν' ἀναπνεύσῃ εἰς τὴν κλίνην της, δὲν τολμᾷ νὰ περιπατήσῃ, δὲν θὰ ἤνοιγε δὲ τὸ παράθυρόν της δι' ὅλα τὰ λειρία τ' ἀνθίζοντα ἐν Γαλλίᾳ, δι' ὅλους τοὺς καρπούς της γῆς της ἐπαγγελίας.

Ὁ Ἰασπίνος, ὅστις ἤκουε χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, διότι ὁ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος μετὰ τὴν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιτυχίᾳ του εἶχε καταστήσῃ βράχος ὡς πρὸς τὴν ἐχεμυθίαν καί, ὅπως ἔλεγεν ὁ Βελαίρ, εἶχε μάθει ἐντελῶς τὴν γλῶσσαν τῶν ἰχθύων, ἀπεφάσισε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα, ἐκ τοῦ ὁποῖου ὁ ἀτυχὴς ἦτο καταδικασμένους, ἕνεκα τῆς ἐπιφόβου φήμης του, νὰ ἐκφέρῃ μόνον καὶ μόνον λόγους χρυσοῦς.

— Φίλοι μου, εἶπε, τὰ πάντα προητοίμασα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκείνου τοῦ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε. Ἡ ἄμαξα ἢ προωρισμένη νὰ κομίσῃ ἐκ Βαλενσιέννης τὰ πολύτιμα ὑφάσματα καὶ τὰ σκεύη της μαρκησίας ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ μόνον κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ παρόντος μηνός. Συνέπιπτεν ἡ ἀναχώρησις αὕτη μέ τινας παραγγελίας, δι' ἧς ἡ βασιλίς τῆς Ἀγγλίας παρεκάλει τὴν μαρκησίαν· ἐγὼ ὁμῶς κατώρθωσα νὰ ὀρίσθῃ ὅπως ἀναχωρήσῃ τὴν δεκάτην ἑκτὴν. Φυσικὸν ἦτο ἡ ἀναχώρησις νὰ γείνῃ τὴν πρωίαν, πλὴν ἐγὼ πάλιν ἐπέτυχον νὰ γείνῃ τὴν ἑσπέραν. Ἡ κυρία μαρκησία δεικνύει πρὸς ἐμὲ ἀμέτρητον εὐμένειαν καὶ ἀγαθότητα. Ἡ δεσποινὶς Νανὼν Βαλδιέν ἐπεφορτίσθη νὰ εἶνε ἡ παραπομπὴ τῆς ἄμαξης. — Ὁ Ἰασπίνος μετεχειρίζετο εἰς τὴν ὁμιλίαν του ὄρους στρατιωτικούς, ἀφότου συνανестρέφετο στρατάρχας τῆς Γαλλίας. — Θὰ παρακαλέσω τὴν δεσποινίδα νὰ παρᾷ τὴν πρὸς τὴν φίλην μας πᾶσαν τὴν ὀφειλομένην πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας περιποίησιν, μὲ ὅλην δὲ τὴν ἀποστροφὴν, ἣν συνήθως αἰσθάνεται ἡ δεσποινὶς Βαλδιέν ν' ἀναδέχεται τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, ἡτύχησα νὰ τὴν πείσω ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Πῶς πρέπει νὰ ἐδυσχέραινεν! εἶπεν ὁ Γεράρδος μειδιῶν.

— Βέβαια, ἀπήντησε στενάζων ὁ Ἰασπίνος, ἐν τούτοις ἐπὶ τέλους συγκατένευσεν. Εἶνε πολὺ φιλεύσπλαγχος, ἂν καὶ δὲν φαίνεται. Ἡ συντροφία της δὲν θὰ εἶνε ἴσως ἐντελὴς εὐχάριστος εἰς τὴν Βιολέτταν, εἶνε ὅμως ἀσφαλής.

— ὦ, ναί! ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ γελῶν· ἡ συντροφία της εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον ἀσφαλὲς μάλιστα καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐ-

κείνον, ὅστις θὰ τολμήσῃ νὰ ἐρευνήσῃ ἐντὸς τῆς ἄμαξης της.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἠθέλομεν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος. Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι τὴν δεκάτην ἑκτὴν τοῦ παρόντος μηνός, τοῦτέστι αὐρίον, τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἑσπέρας, ἡ ἄμαξα θ' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῶν σταύλων, καὶ ὁ πρῶτος αὐτῆς σταθμὸς θὰ ᾔηται εἰς Παρισίους, παρὰ τὴν πύλην τοῦ Ἀγίου Διονυσίου.

— Ἐκεῖ θὰ εἴμεθα! ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ.

— Ὅχι! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Γεράρδος, δὲν θὰ εἶσαι ἐκεῖ ποσῶς, σύ, Βελαίρ.

— Ὅχι, ὅχι! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ σέ ἴδῃ καθόλου ἢ δεσποινὶς Βαλδιέν. Τὸ τοιοῦτο θὰ τὴν δυσηρέστει· δὲν ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν.

— Διαφέρει τότε, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ· ἀλλὰ πῶς λοιπὸν ἡ Βιολέττα θὰ τὴν συναντήσῃ;

— Θὰ ὑπάγω ἐγὼ ὁ ἴδιος ν' ἀναζητήσω τὴν φίλην μας, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, τὴν ὁποίαν ὁ Γεράρδος θὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς γεφύρας τῆς Μαρίας. Τὰ πάντα, ὡς εἰξεύρεις, εἶνε ἐπιτετραμμένα εἰς ἀνθρώπον φέροντα τὴν στολὴν ἀξιωματικοῦ τοῦ βασιλικοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἔξοδον καὶ τὸν δρόμον. Εὐθὺς ὡς ἡ Βιολέττα θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φορεῖον ὅπου θὰ τὴν εἰσαγάγῃ ὁ Γεράρδος καὶ ὅπου ἐγὼ θ' ἀναμείνω, θὰ ὀδηγήσω ἐγὼ αὐτὴν εἰς τὴν δεσποινίδα Βαλδιέν. Οὐδὲν προερχόμενον ἐξ ἐμοῦ δύναται ν' ἀρνηθῇ.

— Ἀλλ' ἐγὼ τότε; ἠρώτησεν ὁ Βελαίρ.

— Σύ, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, θὰ φροντίσῃς νὰ φανῇς τὴν ἑσπέραν εἰς πολλοὺς ἐνταυτῷ ἀνθρώπους· θὰ ἔχῃς συνέντευξιν μὲ τὸν Ρακίαν διὰ τὴν ἐπαύριον καὶ ἀφοῦ σημάνῃ τὸ μεσονύκτιον, θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ ἵππον καὶ θὰ φθάσῃς εὐκόλως τὴν ἄμαξαν. Παρακολούθησέ τὴν μετὰ τῆς Βιολέττας εἰμὲν ἀφοῦ διέλθῃτε τὰ σύνορα. Τότε δὲν ὑπάρχει πλέον δισταγμὸς· ἀφοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς φιλενάδας Βαλδιέν διέλθῃτε τοὺς παρὰ τὰ σύνορα σταθμούς, δύνασαι ν' ἀπέλθῃς μετὰ τῆς Βιολέττας. Τὰ λοιπὰ ἐναποθέτω εἰς σέ. Εἰξεύρεις ὅτι εὐκόλως καταστρώων σχέδια καὶ αὐτὸ εἶνε ἄριστον, σὲ διαβεβαιῶ. Ἄλλως τε τὸ κατέστρωσα ὁμοῦ μὲ τὸν σεβασμιώτατον ἐπίσκοπον Τροίας καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κλονισθῶμεν εἰς τὸν δρόμον, ἐρεϊδόμενοι ἐπὶ τῆς ποιμαντορικῆς ράβδου τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος.

Ὁ Βελαίρ θὰ ἐπῆδα ἐκ τῆς χαρᾶς του, ἐὰν δὲν ἀνεχάτιζεν αὐτὸν ὁ Ἰασπίνος.

Εὐρίσκοντο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν πλησίον τοῦ δημοσίου κτιρίου τῆς ἐφορίας ἔνθα κατῴκει ὁ Λουβοᾶ ὁσάκις διέμενεν ἐν Βερσαλλίαις. Ὁ Λουβοᾶ, ὡς γνωστόν, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀξιωματῶν, κατεῖχε καὶ τὸ τοῦ γενικοῦ ἐφόρου τῶν δημοσίων κτιρίων, ἐξ οὗ ἤρτετο καὶ μισθὸν σημαντικὸν καὶ ἰσχὺν κολοσσαίαν, ἔχων ἐξ

αὐτοῦ τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχεται πανταχοῦ καὶ νὰ ἐξελέγχῃ τὰς δαπάνας καὶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς βασιλικῆς κατοικίας.

Ὁ Ἰασπίνος ἀνεχάτιζε λοιπὸν τὴν παρκαφορὰν τοῦ παιδρὸς Βελαίρ, διότι εἶχεν ἀναγνωρίσει ὅπισθεν τῶν ὅλων ἐνὸς τῶν παραθύρων τοῦ μεγάρου τὴν σκαλὴν μορφήν τοῦ Λουβοᾶ, ὅστις ἔβλεπεν εἰς τὸν κήπον καὶ ἐνταυτῷ ἀνεγίνωσκεν ἐκ διαλειμμάτων ἐπιστολὴν, ἣν ἐφαίνετο κρατῶν εἰς χεῖρας του.

Τὸ φάσμα ἐκεῖνο κατεσίγασε πᾶσαν τὴν φαιδρότητα τῶν τριῶν φίλων. Ὁ Ἰασπίνος συνεβούλευσε μάλιστα νὰ χωρισθῶσι, καθότι ὁ Λουβοᾶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐχαριστῇται βλέπων τρεῖς ἐχθροὺς του συνομιλοῦντας φαιδρῶς ὑπὸ τὰ παράθυρά του. Ὁ Βελαίρ ὑπήκουσεν εἰς τὴν συμβουλὴν ταύτην καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν Γεράρδον ὅπως μεταβῇ καὶ ἀνακκινώσῃ εἰς τὴν Ἀντωνιέτταν τὰς τόσας ἀγαθὰς ὑποσχέσεις.

Αἰφνης εἶδον εἰς τὴν πύλην τοῦ μεγάρου τὸν ὑπουργὸν πεζόν, χωρὶς νὰ ἔχῃ ὑπὸ μάλης δέσμας ἐγγράφων, διευθυνόμενον, ἐνῶ ἐνταυτῷ ἀπένειμε χαιρετισμούς ἐνθεν καὶ ἐνθεν, πρὸς τὰ ἀνάκτορα, καίτοι ἡ ὥρα δὲν ἦτο ἡ συνήθης τῆς ἐργασίας.

Ὁ Λουβοᾶ ἠδύνατο νὰ στραφῇ διὰ μιᾶς καὶ ν' ἀφήσῃ τοὺς δύο ἐχθροὺς ὀπίσθεν του χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι καὶ τοὺς παρετήρησεν· ἀλλ' αὐτὸς ἀπεναντίας ἐξετέλεσεν ἐλιγμὸν καὶ ἔφθασε πλησιέστατα αὐτῶν μὲ πρόσωπον τόσον ἀκτινοδόλον καὶ ἀγέρωχον, μὲ βλέμμα τόσον ἀπτόητον καὶ διαπεραστικόν, ὥστε ὁ Ἰασπίνος ἐφρικίασε μέχρι μυελοῦ ὁστέων.

Τὸ ἐπιτήδες ἐκεῖνο γενόμενον διὰ τὴν τοῦ νὰ πλησιάσῃ καὶ παρατηρήσῃ αὐτοὺς καθίστα ἀναπόφευκτον τὸν χαιρετισμὸν ἐκ μέρους τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τοῦ ἐπισκόπου. Ὁ Γεράρδος προσέκλινε ψυχρῶς. Ὁ Ἰασπίνος ἀπεναντίας ἐποίησεν ὑπόκλισιν ταπεινὴν καὶ παρατεταμένην. Ὁ Λουβοᾶ ὡς νὰ ἡγαλλία, διότι ἔκαμε μίαν εἰσέτι φορὰν νὰ κύψωσιν ἐνώπιον αὐτοῦ οἱ ἀπηνέστεροι τῶν ἐχθρῶν του ἀνταπέδωκεν εἰς ἕκαστον αὐτὸν ἀφελῇ καὶ σχεδὸν εἰρωνικὸν χαιρετισμὸν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὁ Ἰασπίνος, ἀφοῦ τὸν εἶδεν ἀπομακρυνθέντα:

— Κἄτι νέον θὰ τρέχῃ! εἶπεν, ἀφοῦ ὁ Λουβοᾶ ἔρχεται ἀντικρὺ μας καὶ μᾶς προκαλεῖ.

— Τῷ ὄντι, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος· ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν προσεποιεῖτο τὸν νεκρόν, ἐπιστεύετο δὲ ὅτι τὸν εἶχεν ἤδη φονεύσει ἢ πριγκίπισσα Βέλδεν.

— ὦ! ἐπιθύρσειεν ὁ Ἰασπίνος! ἐνόσφ δὲν συντρίβεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ! . . . ἀλλ' ὑπομονή!

— Κύτταξε! εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐπιστρέφει, ὡς νὰ μᾶς προκαλέσῃ ἐκ νέου.

— Ἀναμφιβόλως κἄτι θὰ εἶνε καὶ μάλιστα κἄτι σοβαρόν, καὶ τρέχω νὰ προειδοποιήσω τὴν μαρκησίαν, ὅπως λάβῃ τὰς δεούσας προφυλάξεις! ἀνέκραξεν ὁ

Ἰασπίνος, ὅστις δειλιῶν ἄφινε νὰ διαφάνηται ὁ τρόμος του καὶ εἰς τὴν μορφὴν του καὶ εἰς τὸ τρέμον βάδιμά του. Θὰ μᾶς βοηθήσῃς, ἐλπίζω!

— ὦ! ἐγώ, εἶπεν ὁ Γεράρδος εἰμαι ἔτοιμος, εἰπέ το πρὸς τὴν κυρίαν Μαιντενὼν διὰ πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ παρ' ἐμοῦ, ἔχω ἔτοιμον καὶ τὸν βραχίονα καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν. Θ' ἀναμείνω εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ τί θ' ἀποφασίσετε περὶ ἐμοῦ.

Ὁ Λουδοῦξ εἰσῆλθεν εἰς τὰ βασιλικά δωμάτια, οἱ δὲ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν.

Ἀλλὰ διατί πράγματι ἡ μορφή τοῦ ὑπουργοῦ εἶχε τὴν ἑκφρασίαν ἐκείνην τοῦ θριάμβου; πρὸς τίνα σκοπὸν ἐγένετο ἡ ἐπίσκεψις εἰς ὦραν τόσον ἀσυνήθη;

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ἐγένετο τὸ διαβούλιον τοῦ πάτερ Λασαίξ, τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς μαρκησίας μετὰ τὴν ματαίωσιν τῶν γυμνασίων, ὁ Λουδοῦξ εἰδοποιήθη δι' ἀνωνύμου ἐπιστολῆς νὰ μεταβῇ εἰς Παρίσιους τὸ ταχύτερον· εἶδομεν δὲ ὅτι ὑπήκουσεν.

Τὰ ἀνώνυμα γράμματα συχνάκις ἐχρησίμευον εἰς τὸν μέγαν ἐκείνον πολιτικὸν ἄνδρα ὅσον καὶ τὰ ὑπογεγραμμένα· ἡ ἐκδίκησις, ἡ πλήττουσα εἰς τὸ σκότος, εἶνε χρήσιμος εἰς τινὰς περιστάσεις, ὅσον καὶ ἡ ἀφοσίωσις ἡ φανερά ἐργαζομένη. Ὁ Λουδοῦξ ἔνεκα τῶν ἀντιζηλιῶν τῶν αὐλικῶν εἶχε μάθει πολλάκις τὰ μυστικά αὐτῶν καὶ εἶχε χρησιμοποίησιν αὐτὰ πρὸς ἰδιαιτέρον αὐτοῦ ὄφελος.

Ὅθεν ὑπέθεσεν, ὅτι καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην κατὰ τὴν ἐκέρδιζε, πειθόμενος εἰς τὴν ἀνώνυμον ἐπιστολήν. Ὡς εἶπομεν, ὁ Γεράρδος τὸν εἶδεν ἀφικνούμενον νύκτωρ εἰς τὸ μέγαρόν του. Αὐτόθι εὗρεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του, χωρὶς νὰ εἶνε γνωστὸν πῶς ἐγένετο τοῦτο, ἐπιστολὴν μὲ τὸν αὐτὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τῆς πρώτης, δι' ἣς ἀνεκοινοῦτο αὐτῷ λίαν ἐχρημύτως, ὅτι ἐπρόκειτο ἐκ νέου ν' ἀνακινήθῃ καὶ ζωηρότερον παρὰ ποτε τὸ ζήτημα περὶ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ γάμου τῆς κυρίας Μαιντενῶν. Παρεκινεῖτο πρὸς τούτοις δι' αὐτῆς ὁ ὑπουργὸς νὰ ἐπαγρυπνῇ, νὰ δυσπιστῇ δὲ πρὸς τὰ γυμνάσια τῆς Γοθολίας· ἐγράφετο δ' ἐν αὐτῇ, ὅτι θὰ ἐτηρεῖτο ἐνήμερος διὰ νεωτέρων πληροφοριῶν, καὶ ὅτι ὁ γράφων τὴν ἐπιστολὴν ἐπεφυλάσσετο νὰ δεχθῇ βραδύτερον τὰς εὐχαριστίας.

Ὁ Λουδοῦξ ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς εἰδήσεως, ἐσκέφθη, ἀνεῦρε δὲ μετ' ὀλίγον τὸν ὀρθὸν δρόμον χάρις εἰς τὸν ὑπαινιγμὸν ἐκείνον περὶ τῶν γυμνασίων τῆς Γοθολίας. Οὐδὲν εὐκολώτερον ἢ νὰ μάθῃ τίνα πρόσωπα εἶχον παρευρεθῇ κατὰ τὰ τελευταῖα γυμνάσια. Ὁ Λουδοῦξ ἐξήτασε τὴν περὶ τούτου ἀστυνομικὴν τοῦ ἔλθεσιν καὶ ἀνέγνωσε τὰ ὀνόματα τοῦ Ρυβαντζέλ, τοῦ Ἰασπίνου, τοῦ πάτερ-Λασαίξ, τοῦ κυρίου Ἀρλαὶ καὶ ἀνέκραξε πάραυτα:

— Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε τοῦ ἀρχιεπισκόπου!

Ἡ πρώτη ἐπελθοῦσα εἰς τὸν νοῦν τοῦ δέξ ἦτο νὰ δράμῃ πρὸς τὸν ἱεράρχην καὶ

νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο διάδημα συνεπήγετο πολλὰ τὰ ἄτοπα, ἐξ οὗ τὰ πάντα θὰ διεκινδύνευον· διὸ ὁ Λουδοῦξ ἀπέστη αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ὁ Λουδοῦξ ἐπηγρύπνει, καθὰ παρηγγέλη. Ἐμαθε μετ' ὀλίγον, ὅτι ὁ πάτερ-Λασαίξ εἶχε πείσει τὸν βασιλέα· ὅτι ὁ βασιλεὺς ἤδη κλονισθεὶς παρὰ τοῦ μάγου τοῦ Σαλῶν εἶχεν ἤδη ἀπροκαλύπτως ὁμιλήσει πρὸς τὸν Δεσπότην, τὸν ἀδελφόν του· ὅτι ἡ περὶ τοῦ γάμου συνωμοσία ἐξετείνετο βαθμυδὸν ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων μέχρι τῶν κατωτάτων τῆς Αὐλῆς κύκλων.

Ὁ Λουδοῦξ ἔμαθεν ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, σύζυγος τοῦ βασιλέως Ἰακώβου, καὶ ὁ βασιλεὺς Ἰακώβος αὐτὸς ἐβοήθουν τὴν μαρκησίαν· ὅτι ὁ ἕτερος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ὁ πραγματικὸς βασιλεὺς Γουλιέλμος ὁ Γ', ὑπεστήριζε τὴν κυρίαν Μαιντενῶν μετὰ τῶν λοιπῶν Εὐρωπαϊῶν ἡγεμόνων, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰρήνην. Προησθάνθη τὴν θερμότητα τῆς ἐκρηγνυομένης πυρκαϊᾶς, ἥτις ἔμελλε τὰ πάντα νὰ ἐμπρήσῃ.

Ἦδη ἡ ἀφίξις τοῦ βᾶν Γκράφτ καὶ τὸ φοβερὸν τραῦμα τῆς ἐμφανίσεως τῶν πριγκιπισσῶν Βέλδενς κατέδειξεν εἰς τὸν ὑπουργόν, ὅτι τὸν προσέβαλλον φανερά καὶ ἀνεπιφυλάκτως. Ὁ βασιλεὺς εἶχε κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην προσφέρει χιλίους λόγους, οἵτινες ἦσαν ἱκανοὶ νὰ βαρβαρώσῃσι πάντα ὑπουργόν, ὅστις δὲν ἦτο αὐτόχρημα ὁ Σατανᾶς. Ἀλλ' ὁ Λουδοῦξ, εἰς οὗ τὰς ἀκοὰς εἶχον περιέλθει πάντες ἐκεῖνοι οἱ φοβεροὶ λόγοι, προσεποιήθη ὅτι δὲν τοὺς ἤκουσεν, ἔμεινε περιωρισμένος διὰ νὰ μὴ παροργίσῃ τὸν βασιλέα, οὕτως αἱ διαθέσεις ἦσαν πλέον ἢ ἀπειλητικαί, κρυφίως δὲ μόνος, τοῦτέστι ἰσχυρότερος τοῦ κόσμου ὅλου τοῦ συμμαχοῦντος ἐναντίον του, ὁ Λουδοῦξ παρεσκεύασε τὰ ὅπλα του, ἐπέρρωσε τὰς δυνάμεις του καὶ ἀνέμεινε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐντολῆς, ἣν εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν Δεσπότη. Αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον τοῦ μέσον, ἀλλ' ἦτο μέσον ἀποφασιστικόν, διότι παρεῖχεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τὴν ἀκαταμάχητον ἐπιβεβαίωσιν τῆς κατηγορίας, ἥτις ἔμελλε νὰ καταβάλῃ τὴν ἑχθράν του. Ἡ προσδοκία δέ, τοῦτέστι ἡ χολή, κατέτρωγεν ἅν' ἅσαν στιγμὴν τὴν χαλκὴν αὐτοῦ καρδίαν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπραξίας του, ἡ ὑπόθεσις τοῦ γάμου ἔβαινε ἀκωλύτως. Μετὰ μίαν ἡμέραν τὰ πάντα ἔμελλον ν' ἀπολεσθῶσι, διότι ὁ βασιλεὺς, τῇ συμβουλῇ τοῦ Δεσπότη καὶ τῶν κυριωτέρων δούκων, εἶχε προσδιορίσει τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐπρόκειτο ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Παρλαμέντον τὴν ἀπόφασίν του. Καὶ θὰ ἐτελείωνε τὸ πρᾶγμα, ἂν ὁ βασιλεὺς ἤθελε προσφέρει γεγωνυῖα τῇ φωνῇ, τὴν ἐπίσημον λέξιν, ἣν πάντες προέφερον ταπεινοφώνως.

Τέλος ἔφθασε μίξις ἐπιστολῆς, αὐτὴ ἐκείνη, ἣν εἶδεν ὁ Ἰασπίνος εἰς χεῖρας τοῦ Λουδοῦξ· ἦτο δὲ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Δεσπότη, κομισθεῖσα παρὰ ταχυδρόμου, ὅστις εἶχε καταλίπει καθ' ὁδὸν τὰ πτώματα δέκα ἱππῶν, θανόντων ἐκ τοῦ δρόμου.

«Ἐξοχώτατε, ἔγραφεν ὁ προμηθευτής, καλὰς εἰδή-

σεις! Ὁ ἄνθρωπος, περὶ οὗ πρόκειται, εἶνε φρονιμώτατος· γνωρίζει περισσότερα ἀπ' ὅσα χρειάζονται διὰ ν' ἀποδιωγθῇ αἰσχροῦς ἡ κυρία. Ἐπωφελοῦμαι τῆς ὑγιούς καταστάσεως τῆς διανοίας του. Σὰς τὸν φέρω ἡ νίκη εἶνε ἐξησφαλίσμένη. Τὴν ἐσπέραν τῆς 15 θὰ εἰσέλθω εἰς Παρίσιους διὰ τῆς πόλης τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου· εὐαρεστήθητε νὰ σκεφθῆτε καὶ περὶ ἐμοῦ, ἔξοχώτατε!»

— Πῶς! σήμερον! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοῦξ ὠχρῶν ἐκ τῆς χαρᾶς· ὦ! καὶ αὐριον ἀκόμη ἂν ἔλθῃς, Δεσπότη, θὰ σὲ κάμω νὰ πλεύσῃς εἰς τὸ χρυσίον.

Καὶ σφίγγων τὸν πολύτιμον χάρτην ὁ Λουδοῦξ ἔδραμε πρὸς τὸν βασιλέα, ὡς εἶδομεν, συντρίβων κατὰ τὴν διάβασίν του τοὺς σκώληκας, οἵτινες πρὸς στιγμὴν διενόηθησαν νὰ σταματήσωσιν.

Δὲν εἶχεν ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Λουδοβίκου ἸΔ' πρὸ πολλοῦ. Ἐθεωρεῖτο ὡς ὑποπεσὼν εἰς πλήρη δυσμένειαν. Μόλις ἐνεφανίσθη μὲ τὸ μέτωπον ὑπερήφανον καὶ μὲ τὸ ἦθος ἀπτόητον εἰς τὸν προθάλαμον ἐπηκολούθησε ψίθυρος μεταξὺ τῶν αὐλικῶν, ἀπολήξας ὡς πάντοτε εἰς συγχαρητήρια.

Ὁ Λουδοῦξ διασχίσας τοὺς ὁμίλους εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ βασιλέως.

Ὁ Λουδοβίκος ἸΔ' ἦτο ψυχρὸς, οὐδέποτε ὅμως ἦτο ἀπότομος. Ὅσον καὶ ἂν ἦτο βασιλεὺς, ἡ φιλοξενία δι' αὐτὸν ἦτο ἱερὰ. Ἄλλως τε ὦφειλε πολλὰ πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκείνον. Ἡ γιγάντειος κεφαλὴ αὐτοῦ περιέκλειεν ἀκόμη τόσκα ἀπόρητα τοῦ Κράτους, ὥστε πρέπον ἦτο νὰ φεισθῇ αὐτοῦ.

Ὁ Λουδοῦξ μετὰ τὰς ἀναγκαῖας διατυπώσεις, δι' ὧν ὦφειλε προοιμιαζόμενος νὰ ἐπιληφθῇ θέματος τόσον λεπτοῦ, παρεκάλεσε τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ ὅπως ἀπασχολήσῃ ἐπὶ δέκα λεπτὰ μόνον τὰς πολυτίμους αὐτοῦ στιγμάς.

— Ὁμιλήσατε, κύριε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Προβαίνω κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ὁμιλίας μου, Μεγαλειότατε. Γινώσκω ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἶνε ἀποφασισμένη νὰ παραβλέψῃ πάσας τὰς ἀντιρρήσεις μου ὡς πρὸς τὴν δημοσίευσιν τοῦ γάμου.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος ἸΔ'.

Δὲν θὰ ἐπιμείνω ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων αὐτῶν, ἐπανελάβην ὁ Λουδοῦξ ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς ἀποφασιστικότητος, ἥτις διεφάνετο εἰς πάντα λόγον τοῦ βασιλέως, δὲν ἔρχομαι ἐν ὀνόματι τῶν μεγάλων συμφερόντων τῆς πολιτικῆς νὰ ἐναντιωθῶ διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸς τὴν μελετωμένην διακήρυξιν τοῦ γάμου, ἀπέναντι τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ἀγνοῶ τότε τί ἄλλο δύνασθε νὰ ἐπικαλεσθῆτε, εἶπε ξηρῶς ὁ βασιλεὺς.

— Παύω ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μονάρχην, Μεγαλειότατε. Ἐπειδὴ δὲ ἀπ' ἐτέρου δὲν συμπεριφέρεσθε πλέον πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς ὑπουργόν, εὐρίσκομαι σύμφωνος κατὰ τοῦτο μὲ τὴν περίστασιν, ἀλλ' ὡς ἀνὴρ ἔντιμος καὶ εἰλικρινὴς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πρῶτον εὐπατρίδην τῆς Γαλλί-

ας, ἔρχομαι δὲ τολμηρῶς καὶ ἀπαθῶς νὰ εἰπῶ αὐτῷ κατὰ πρόσωπον: Σκοπεύετε νὰ πράξετε πρᾶγμα ἀδύνατον. Ἡ δημόσιος ὑμῶν σύζευξις μετὰ τῆς γυναικὸς ἦν ἐξελέξατε, δὲν θὰ γείνη, διὰ λόγους οἵτινες ἐνδιαφέρουσι τὴν τιμὴν τοῦ εὐπατρίδου καὶ τὴν τιμὴν τοῦ συζύγου.

— Κύριε! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς τρέμων ἐξ ἀνησυχίας καὶ ὀργῆς, ἐσυλλογίσθητε καλῶς τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους τολμάτε νὰ ἐκστομίζετε ἐνώπιόν μου; Φθάνουν πλέον αἱ συκοφανταί!..

— Ἀναδέχομαι ὅλην αὐτῶν τὴν εὐθύνην, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Λουδοῦ ἀκίνητος.

— Διακινδυνεύετε τὴν κεφαλὴν σας, κύριε μαρκήσιε!

— Τὸ εἰξεύρω!

— Καὶ φέρετε πειστήρια περὶ τούτου, δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἔντρομος ἐκ τῆς καταχθονίου αὐτοῦ εὐσταθείας.

— Ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἐπρόκειτο σήμερον ἀκριβῶς νὰ δεσμευθῇ διὰ παντὸς δι' ἀπερισκέπτου ἀνακοινώσεως πρὸς τὸ Παρλαμέντον, θ' ἀνέμενον δύο ἡμέρας, ἐπειδὴ τὰ πειστήρια ταῦτα θὰ λάβω ἴσως τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἴσως αὔριον, ἀλλ' ἀφοῦ διακυβεύσω τὰ πάντα ὅπως εἰδοποιήσω διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν ἡγεμόνα μου, ἀφοῦ διὰ τῆς κεφαλῆς μου ἐγγυῶμαι τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου, ἔρχομαι νὰ ἱκετεύσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὅπως μοὶ χορηγήσῃ προθεσμίαν δύο ἡμερῶν. Μετ' αὐτὴν ἂν ἀπατώμαι, ἂν ἄλλοι μὲ ἐπλάνησαν, ὁ βασιλεὺς θὰ μὲ συγχωρήσῃ ἀποβλέπων εἰς τὸν ζηλόν μου ἢ θὰ μὲ τιμωρήσῃ παραφερόμενος ἐκ τῆς ὀργῆς του. Ἰδού, προσκλίνω καὶ ἀναμένω.

Ὁ βασιλεὺς ἐβάδιζε τεταραγμένος χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Δύο ἡμέραι εἶνε μὴδέν, εἶπεν ὁ Λουδοῦ. Δὲν πρόκειται ν' ἀπαρνηθῇ τὸ σχέδιόν σας, οὐδὲ νὰ προσβάλῃτε ἢ νὰ ἐμβάλῃτε τινα εἰς ἀμνησίαν. Τίς θὰ μάθῃ ὅτι ἐπέτυχον ἐγὼ τὴν προθεσμίαν ταύτην τῶν δύο ἡμερῶν; Ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ καυχῇθω ἐκ φόβου μήπως παρακωλύσωσι τὸ σχέδιον ὅπερ ἀκολουθῶ καὶ θ' ἀκολουθῇσιν μέχρι θανάτου διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν γαλήνην καὶ τὴν δόξαν τοῦ βασιλείου μου.

Ὁ βασιλεὺς ἐσκέφθη βαθέως καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε διὰ φωνῆς πενθίμου.

— Θ' ἀναμείνω ἕως αὔριον τὴν ἐσπέραν, κύριε Λουδοῦ.

Χωρὶς νὰ εἰπῇ τι, χωρὶς νὰ φανῇ ἀκτὶς εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῆς μορφῆς του, χωρὶς τὸ ἐλάχιστον σημεῖον νὰ προδώσῃ τὴν ἀγαλλίασίν του, ὁ Λουδοῦ ἐγονυπέτησεν ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν κύριόν του καὶ ἐξῆλθε τοῦ σπουδαστηρίου.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Καὶ ὁ εἰς ἦτο γυνή;

— Ναί, γυνὴ ἀφωσιωμένη, ἐτοιμὴ νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν της καὶ πλέον ἔτι... τὴν τιμὴν της. Ὁ ἄλλος ἦτο Πολωνὸς πρόσφυξ διελθὼν δέκα ἔτη εἰς τὰ μεταλλεῖα τῆς Σιβηρίας, ὅπου τὸν εἶχε στείλει ὁ ρωσικὸς δεσποτισμὸς καὶ ἔτοιμος τὸ πᾶν νὰ διαπράξῃ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

— Τὸ πᾶν, ἐσκέφθη ὁ Μαξιμος.

— Ἀνεχώρησαν μαζὺ ἓνα βράδυ, ἐπανάλαβεν ἡ κόμησσα, καὶ εἰσῆλθον εὐκόλως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θεοῦ σας. Κἄποιος τοὺς ἐπερίμενε καὶ τοὺς ἔδωκε τὸ κλειδί τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ τὸ μυστικὸν τῆς λέξεως.

— Ναί, ὁ συνένοχος. Ἄν τὸν ἤξευρα αὐτὸν τὸν κύριον...

— Ἰσως θὰ τὸν ἐσυγχωρούσατε, διότι δὲν τὸ ἔκαμεν ἐκ συμφέροντος.

Εἰσῆλθον λοιπὸν καὶ προσεπάθησαν ν' ἀνοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιον διὰ νὰ πάρουν τὸ κασάκι τοῦ κατασκόπου. Ἡ γυναῖκα ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ μόνη της, καὶ ἔξευρε τί ἔπαθε.

Αὐτὸς ποὺ τοὺς ἐπληροφόρησεν ἠγνόει τὴν ὑπαρξίν τοῦ τρομεροῦ μηχανισμοῦ.

— Εἶχα μαντεύσει σχεδὸν τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας αὐτῆς καὶ γνωρίζω τὸ τέλος. Δὲν εἰμύρεσσα ὅμως νὰ ἐννοήσω τί συνέβη ἅμα ἡ κλέπτρια εἶδεν, ὅτι εἶχε συλληφθῇ.

— Αὐτὴ, τὴν ὁποίαν ὀνομάζετε κλέπτριαν, προσεπάθει κατ' ἀρχὰς ν' ἀπαλλαγῇ, εἶπεν ἡ κόμησσα. Οἱ φίλοι της προσεπάθησαν νὰ τὴν ἐλευθερώσωσι, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν. Ὁ χρόνος παρήρχετο, ἦτο πιθανόν ὅτι θὰ ἤρχετο κανεὶς καὶ τότε τὸ πᾶν ἀπώλετο. Δὲν ἐδίστασε καθόλου. Διέταξε λοιπὸν ἐκείνην, ὁ ὁποῖος τὴν συνάδευε νὰ τῆς κόψῃ τὸ χέρι.

— Καὶ ἐκεῖνος συνήνεσε!

— Ἦτο ὑπὸ τὰς διαταγὰς της. Ὑπήκουσε καὶ τὸ χέρι ἐκόπη μ' ἓνα καὶ μόνον κτύπον.

— Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνδρεία ἡρώς δὲν ἀπέθανε; Δὲν ἔπεσε λιπόθυμος;

— Ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ μείνῃ ὀρθία. Ὁ σύντροφός της, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπηρετήσῃ ἄλλοτε εἰς τὸν στρατὸν ἐγνωρίζεν ἀπὸ πληγὰς. Ἐδесе τὸ χέρι της διὰ νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα καὶ τὴν ἐπῆρε μόλις δυναμένην νὰ βαδίσῃ.

— Καὶ αὐτὴ ἦτο ἐνδυμένη ἀνδρικά;

— Ναί.

— Ὡστε αὐτὴν καὶ τὸν συνένόχον της συνηντήσαμεν εἰς τὴν ἐξώθυραν τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπηγαίναμεν εἰς τοῦ θεοῦ μου μὲ τὸν Βινιόρ.

— Πιθανόν ἐμβήκατε καὶ οἱ δύο εἰς τὸ γραφεῖον ὅπου ἔγινεν ἡ σκηνὴ αὐτή.

— Ναί, εἶδαμεν τὸ φῶς. Ὁ Βινιόρ ἦτο ἀνήσυχος καὶ εἶχε δίκαιον.

— Εὐρήκατε τὸ χέρι, καὶ διὰ νὰ τὸ πάρετε ὁ φίλος σας Βινιόρ ἐκίνησε τὸν μηχανισμόν. Ἐνομιζατε ὅτι ἦσθε μόνοι καὶ κάποιος σας ἔβλεπε καὶ σας ἤκουε.

— Ὁ προδότης, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θεοῦ μου καὶ ἐδοθήει αὐτὸς νὰ κλέψουν τὸν κύριόν του. Τώρα ἐνωῶ τὰ λοιπὰ. Τοὺς ἔμαθε τὸν τρόπον νὰ ἐνεργοῦν χωρὶς κίνδυνον... καὶ χάρις εἰς τὰς πληροφορίες αὐτάς, ἡ δευτέρα ἀποπειρὰ ἐπέτυχε. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἡ γυνὴ δὲν ἦτο μαζὺ.

— Ἐκείνη παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ, καὶ εἶνε θαῦμα πῶς ἔζησε.

— Τὴν γνωρίζετε λοιπὸν;

— Ἐὰν δὲν τὴν ἐγνωρίζα πῶς θὰ ἤμουν τόσῳ καλὰ πληροφορημένη;

— Ὡστε δὲν ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Ὁχι, ἀκόμη.

— Καὶ δὲν μετανοεῖ δι' ὅ,τι ἔκαμε;

— Ἰσως. Ἀλλὰ μετανοεῖ δι' αἰτίας, τὰς ὁποίας δὲν ὑποπτεύεσθε σεις. Ἀφετέ με νὰ τελειώσω τὴν διήγησίν μου.

Ἡ κλέπτρια αὕτη, καθὼς τὴν ὀνομάζετε, ἐγνωρίζεν ὅτι ἐσκοπεύετε νὰ τὴν εὐρήτῃ, καὶ νὰ ἀναλάβετε σεις μόνος ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία δικαιοματικῶς ἀνήκεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Καλὰ! ὁ προδότης εἶχεν ἀκούσει τὴν ὁμιλίαν μου μὲ τὸν Βινιόρ, καὶ ἔτρεξε νὰ τὰ διηγηθῇ εἰς ἐκείνην ποῦ τὸν ἐπλήρωνε.

— Σχεδὸν αὐτὸ συνέβη δὲν τὸν ἐπλήρωναν, ἀλλὰ διηγήθη ὅ,τι ἤκουσε καὶ αὐτὴ, τὴν ὁποίαν ὠρκίσθητε ν' ἀνακαλύψετε, ὠρκίσθη δὲ νὰ πάρῃ πίσω τὸ βραχιόλι της.

Διέθεσεν ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ἐταιρίας, καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν της ἐξέλεξε μίαν γυναῖκα εὐφυῆ καὶ τολμηράν.

— Τὴν γυναικα τοῦ σκέτιν!

— Νομίζω ὅτι εἰς τὸ σκέτιν κατώρθωσε νὰ σας συναντήσῃ πρῶτην φορὰν ἡ γυναῖκα αὕτη.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἐπέτυχε καὶ πολὺ, διότι ἂν δὲν ἦτο ὁ ἰατρὸς Βιλλαγῶς, κατὰ τύχην ἐκεῖ, δὲν θὰ τὴν ἔβλεπα διόλου.

— Ναί, ἀλλὰ τότε ἤθελεν εὖρε μέσον ἐκείνην νὰ σας πλησιάσῃ. Σας ἐπῆρε λοιπὸν...

— Καὶ ἀφοῦ προσεπάθησα νὰ τῆς τὸ δώσω τὸ βραχιόλι, μὲ παρέσυρεν εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροῶ, ὅπου μ' ἐπερίμενον μερικοὶ λωποδύται γιὰ νὰ μὲ ληστεύσουν. Δὲν ἐπέτυχαν ὅμως.

— Δι' αὐτὸ καὶ ἐκείνη ἀργότερα ἐπεχείρησε διὰ τρόπου ἀσφαλεστέρου.

Σας ἠκολούθουν βῆμα πρὸς βῆμα. Σας εἶδον ὅτι ἐμβήκατε εἰς τὸ θέατρον. Ἦλθε καὶ ἐκείνη. Τὴν ἐπροσκαλέσατε νὰ δειπνήσῃ. Εἶνε περιττὸν νὰ σας λέγω τὰ λοιπὰ.

— Ὡ! δὲν τὰ ἐλησμόνησα. Λοιπὸν αὕτη ἐνήργει κατὰ διαταγὴν καὶ διὰ λογαριασμὸν τῆς ἄλλης τῆς κουλοχέραις;

— Βέβαια.